

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ

Τ.Θ. 42036, 6530 ΛΑΡΝΑΚΑ - ΚΥΠΡΟΣ

ΤΗΛ: 99607871 - ΦΑΞ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 155, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2015

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΖΑΦΕΙΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ ΛΤΔ - ΛΑΡΝΑΚΑ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΩΣ ΖΕΣΠΑΣΜΑ

Πισθανόμεθα, πολλές φορές, μόνοι. Αποξενωμένοι. Περιφρονημένοι. Αν θέλετε, στά άζήτητα και στό περιθώριο. Και νομίζουμε πώς δέν έχομε καμμία άξια. Και πιστεύομε πώς κανένας δέν μās θέλει. Κανένας δέν μās άγαπᾱ. Και κανένας δέν νοιάζεται και δέν φροντίζει για μās. Τότε, άς άνοιγόμαστε στόν Χριστό και στην Παναγία και στους Άγιους και στους Άγγέλους. Κι άς τούς μιλάμε... αν μιλάμε στόν Χριστό και στους Άγιους μας, κάνομε πολύ-πολύ μεγάλο καλό στην ψυχή και στην ζωή μας. Και τί νά τούς ποϋμε; "Ο,τι έχομε, άδελφοί μου, νά τούς ποϋμε. "Ο,τι έχομε. Άμα ειποϋμε αυτό πού έχομε, φεύγει από πάνω μας. ❖

Γέροντας Άνανίας Κουστένη

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ: ΣΥΝΑΞΗ ΖΩΗΤΩΝ

Μητροπολίτη Λεμεσοῦ Γέροντα Ἀθανάσιου

Τό ὄλο πνεῦμα τῆς Θείας Λειτουργίας εἶναι ἓνα πνεῦμα εὐχαριστίας καί δοξολογίας τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό καί λέγεται καί «Θεία Εὐχαριστία». Γιατί αὐτό εἶναι τό ἦθος τοῦ χριστιανοῦ. Ἦθος εὐχαριστιακό. Νά εὐχαριστοῦμε τό Θεό γιά ὄλα· γιά τά γνωστά καί γιά τά ἄγνωστα· γιά τά χαρμόсуна καί γιά τά θλιβερά· γιά τά δύσκολα καί γιά τά εὐκόλα, γιά τήν παρουσία καί γιά τήν ἀπουσία· γιά τή ζωή καί τό θάνατο· καί γιά τήν εἴσοδό μας στόν κόσμο αὐτό καί τήν ἔξοδό μας ἐπίσης.

Στήν ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου ψάλλουμε: «Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τόν Κύριον, αἰνεῖτε αὐτόν ἐκ τῶν οὐρανῶν, αἰνεῖτε αὐτόν ἐν τοῖς ὑψίστοις, σοί πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ» (Αἶνοι Ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου, Ψαλμ. 148), καί περίφημα τροπάρια χαρμόсуна, νικητήρια κατά τοῦ θανάτου. Ψάλλουμε τή δοξολογία, ὅπου εὐχαριστοῦμε τό Θεό γιά τή μεγάλη του δόξα καί εἰσερχόμαστε ἔτσι στήν «Εὐλογημένη Βασιλεία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Θεία Λειτουργία). Μέσα σ' αὐτή τή Βασιλεία, δέν ὑπάρχουν νεκροί ἀλλά μόνο ζῶντες.

Γιά τό Θεό, ὅμως, ὑπάρχουν καί κάποιοι νεκροί. Λέγει στήν ἀποκάλυψη ὁ Χριστός σ' ἓναν Ἐπίσκοπο, ὁ ὁποῖος δέν ἦταν

ἄξιος της ἀποστολῆς του: «Ἐσύ, τοῦ λέγει, ὄνομα ἔχεις ὅτι ζεῖς, ἀλλά νεκρός εἶ» (Ἀποκ. 3.1). Κατ' ὄνομα εἶσαι ζωντανός, κατ' οὐσίαν ὁμως εἶσαι νεκρός. Καί εἶσαι νεκρός, γιατί ἔφυγες ἀπό κοντά μας, ἀποξενώθηκες ἀπό μένα, «τήν ἀγάπην σου τήν πρώτην ἄφηκας», (ἄφησες τήν πρώτη σου ἀγάπη). Καί ἀφοῦ ἔφυγες ἀπό τή ζωή, ἀπέθανες. Ὅντως, μπορεῖ κάποιος νά εἶναι νεκρός πραγματικά, ἀλλά ὄχι βιολογικά, ὅταν εἶναι μακράν τοῦ Θεοῦ, ὅταν διακόψει τή σχέση του μέ τό Θεό. Γιά τό Χριστό αὐτός εἶναι ὁ νεκρός. Οἱ ἄλλοι «πάντες αὐτῷ ζῶσι», καί ὁ Θεός δέν εἶναι Θεός νεκρῶν ἀλλά Θεός ζώντων. ❖

ΓΙΑΤΙ ΣΩΖΕΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ;

π. Βαρνάβα Γιάγκου

Η Εκκλησία είναι πανδοχείο, πού σημαίνει ότι δέχεται τούς πάντες. Γι' αυτό και χρησιμοποιείται αυτή η λέξη. Δέχεται τούς πάντες, για νά τούς αναπαύσει, νά τούς ξεκουράσει και νά τούς δώσει τή δυνατότητα θεραπείας. Άλλα δέν είναι ή μόνιμη κατοικία μας. Είναι πανδοχείο. Κανείς δέν έχει σάν μόνιμη κατοικία ένα πανδοχείο. Τό πανδοχείο είναι μιá προσωρινή κατάσταση. Άρα, έδω αναφέρεται ό Κύριος στήν προσωρινότητα τής ζωής μας αλλά και στήν εϋθύνη μας σ' αυτή τή ζωή, πού είναι ή διαδικασία τής θεραπείας μας.

Στήν Εκκλησία δίδεται ή δυνατότητα θεραπείας και ανάπαυσης του ανθρώπου, οϋτως ωστε έτοιμος και υγιής νά συνεχίσει τήν πορεία για τήν μόνιμη κατοικία του, πού είναι ή Βασιλεία τών Ουρανών. Είναι άπλός ό Λόγος του Κυρίου μας και ξεδιαλύνει, άν θέλουμε, μέσα μας τό στόχο τής πνευματικής μας ζωής.

Είναι έφήμερη ή ζωή μας. Είναι πανδοχείο. Κι ανάλογα τί στόχο θέτει ό άνθρωπος μέσα του, τί αξίες θέτει σ' αυτή τή ζωή, αξιολογεί και τήν ύπαρξή του, καθορίζει και τήν ποιότητα τής ύπαρξής του.

Όποιοδήποτε σημαντικό έργο κι άν κάνουμε, όση αξία κι άν έχει ό πολιτισμός μας, άν θέλετε, όσες αξίες κι άν έχουμε, δοκιμάζονται στό γεγονός του θανάτου. Όποιαδήποτε ιδέα, όσο ευγενική κι άν είναι, π.χ. ή κοινωνική προσφορά ή ακόμη και ή φιλοπατρία μας, εάν είναι μέχρι τά όρια του βιολογικού ανθρώπου, είναι άντίχριστο γεγονός.

Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅταν ὁ λόγος της καί ἡ προσφορά της εἶναι γιά νά ὑπηρετήσῃ τήν προσωρινότητά μας, δηλαδή τόν βιολογικό ἄνθρωπο, πού σημαίνει ὑλικές ἀνάγκες, ψυχολογικές ἀνάγκες ἢ ἀκόμη καί συναισθηματικές ἀνάγκες. Νά παρηγορήσῃ τόν ἄνθρωπο, δηλαδή νά τοῦ δώσει τή δυνατότητα, ὥστε μέσα στό ἄγχος τῆς ἡμέρας του νά αἰσθάνεται καλά. Αὐτό δέν εἶναι Ἐκκλησία. Ἐκκλησία σημαίνει νά μοῦ ἀνοίξει τίς δυνατότητες τῆς αἰωνιότητας.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν εἶναι σπουδαία, γιατί μπορεῖ νά δείξει κάποιο σπουδαῖο ἐπίγειο ἔργο. Εἶναι σπουδαία, γιατί ὑπάρχει ἡ Κυριακή καί λέμε “Ὁ Ἀναστάς ἐκ νεκρῶν”. Εἶναι ἡ μέρα πού γιορτάζουμε τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Δέν σώζει ἡ Ἐκκλησία, γιατί ἔχει καλούς παπάδες. Δέν σώζει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, γιατί ἔχει καλή παράδοση κι ἀνέπτυξε τή βυζαντινή ἀγιογραφία, τή βυζαντινή μουσική καί τό βυζαντινό πολιτισμό ἐν γένει. Σώζει ἡ Ἐκκλησία, διότι κεντρικό γεγονός της ἔχει τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ πού δίνει καί τήν ἐλπίδα τῆς προσωπικῆς μας ἀνάστασης. ❖

Η ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΤΗΣ ΟΙΩΠΗΣ

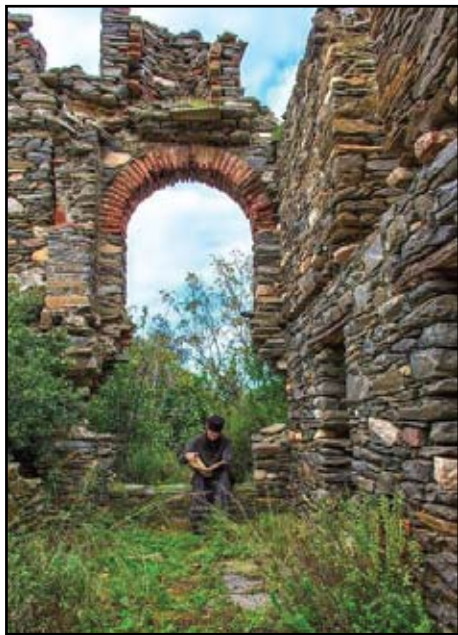
Άπό τό Γεροντικό

Σεκίνησε κάποτε νά πάει νά έπισκεφθή τούς άσκητάς τής Νιτρίας ό Πατριάρχης τής Άλεξανδρείας Θεόφιλος. Στο δρόμο του συνάντησε ένα γέροντα Άσκητή.

Τί κέρδισες, Άββα, ζώντας σ' αυτή τή μοναξιά; Ρώτησε ό Πατριάρχης.

Γνώρισα καλά τόν έαυτό μου, άποκρίθηκε ό Γέροντας, κι έμαθα νά τόν μέμφωμαι.

Μεγαλύτερο κέρδος άπ' αυτό είναι άδύνατο ν' άποκτήση στή ζωή του ό άνθρωπος, παραδέχθηκε ό Πατριάρχης.

Σάν έφθασε στή σκήτη, βγήκαν οι Πατέρες νά τόν ύποδεχτούν κι ό καθένας έβρισκε κάποιο καλό λόγο νά του ειπή. Μόνο ό Όσιος Παμβώ στεκόταν παράμερα άμίλητος.

Δέν θά πής κι έσύ τίποτε στόν Πατριάρχη γιά νά τόν ώφελήσης; Τόν ρώτησαν οι Γέροντες.

Άν δέν ώφεληθή άπό τή σιωπή μου, άδελφοί, ούτε ό λόγος μου πρόκειται νά τόν ώφελήση, άποκρίθηκε ό σοφός Πατήρ. ❖

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, Η ΕΙΡΗΝΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μιχάλη Σιδερά

Θεός είναι αγάπη και ειρήνη. Αυτή ή ειρήνη δέν έχει σχέση μόνο μέ τήν ειρήνη μεταξύ τών λαών και τών ανθρώπων, πού άπλως δέν βρίσκονται σέ έμπόλεμη κατάσταση, αλλά σχετίζεται περισσότερο μέ τήν έσωτερική κατάσταση του ανθρώπου. 'Ο 'Ιησούς Χριστός είχε μιλήσει για τό είδος αυτό τής ειρήνης, "Σās αφήνω ειρήνη. Σās δίνω τή δική μου ειρήνη. Σās δίνω όμως ειρήνη, όχι όπως αυτή πού δίνει ο κόσμος. Μή ταραζεται ή καρδιά σας, και μή δειλιάζει".

Η ψυχική γαλήνη και ειρήνη του ανθρώπου είναι όπως-δήποτε Θείο δώρο. Βασικότατη όμως προϋπόθεση αυτής τής έσωτερικής πνευματικής κατάστασης είναι ή έλεύθερη έπιλογή του ανθρώπου νά δεχτεί μέσα του τον άρχηγό τής ειρήνης, τον 'Ιησού Χριστό. 'Ο 'Ιησούς Χριστός μέ τήν ενανθρώπισή του ενσαρκώνει τήν ειρήνη και τήν αγάπη του Θεού Πατέρα μας και τήν αποκαλύπτει μέ ιδιαίτερη έπιμέλεια στην ανθρωπότητα. Στο έξής ο άνθρωπος μέ τήν ένωσή του μέ τον 'Ιησού Χριστό, τον Άρχοντα τής Ειρήνης (Ήσ. 9,6) μπορεί νά απολαύσει στην καρδιά του τήν άδιασάλευτη ειρήνη του Θεού. Οι θείοι Άγγελοι τήν Άγία Νύχτα τής Γεννήσεως, δοξολογούσαν τον Θεό μέ τό « Δόξα έν ύψιστοις Θεώ και επί γής ειρήνη έν ανθρώποις εύδοκία».

'Ο 'Ιησούς Χριστός έφερε τούς δύο λαούς, τούς 'Ιουδαίους και τούς ειδωλολάτρες, κοντά στον Πατέρα Του και έτσι τούς ένωσε και μεταξύ τους. Και από τούς δύο λαούς προήλθε ένας νέος

λαός, ή Ἐκκλησία, μία νέα κοινωνία πιστῶν πού λατρεύει τόν ἴδιο Θεό, καί ἔχει τόν ἴδιο Σωτήρα. Σώθηκε ἀπό τήν ἴδια θυσία, ἔχει τήν ἴδια ἐλπίδα, ἀποβλέπει στόν ἴδιο οὐρανό. Ὁ Χριστός λοιπόν δέν ἔγινε μόνο ὁ εἰρηνοποιός ὄλων τῶν πιστῶν ἀλλά καί ὁ δεσμός τῆς εἰρήνης τους, ἡ ἴδια ἡ εἰρήνη τους. Τί ἔχει νά πεῖ ὁμως αὐτό γιά μᾶς σήμερα; Ὅτι ὁ μοναδικός τρόπος γιά νά εἰρηνεύσουμε οἱ ἄνθρωποι μεταξύ μας, εἶναι νά ἐνωθοῦμε μέ τόν Χριστό.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι πλησιάζουμε τόν Χριστό καί ζοῦμε μέσα στήν ἀγάπη του, πλησιάζουμε καί μεταξύ μας. Ὅσο περισσότερο ἀγαπᾶμε τόν Κύριο τόσο περισσότερο ἀγαπᾶμε καί τούς συνανθρώπους μας καί συνδεόμαστε στενότερα μαζί τους.

Ἡ ἐν Χριστῷ εἰρήνη εἶναι μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο. Τόν εἰσάγει ἀπό τήν παροῦσα ζωή στήν αἰώνια χαρά καί εἰρήνη τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὑποχρέωση νά φυλάξει ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ τήν Θεία αὐτή εἰρήνη καί νά τήν ἀξιοποιήσει πρὸς τό συμφέρον καί τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Αὐτή ἡ εἰρήνη, ὅταν ἀποκτηθεῖ ἀπό τόν πιστό, ἀκτινοβολεῖ πρὸς τά ἔξω καί εἰρηνεύει ὅσους ἔρχονται σέ σχέση μέ τέτοιους εἰρηνικούς ἄνθρώπους, κατά τόν λόγο τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, «ἔχε εἰρήνη στήν καρδιά σου καί τότε χίλιες ψυχές θά ῥθοῦν κοντά σου». ❖

ΕΚΚΛΗΣΙΑ, Η ΜΑΝΑ ΜΑΣ

Μαρίας Μούρζα

Από τό βιβλίο: «Αντίδωρο- ελάχιστη προσφορά
στή μοναξιά του σύγχρονου ανθρώπου»

Εώτησαν κάποτε ένα μοναχό: τί κάνετε τόσες ώρες μέσα στην Έκκλησία, δέ βαριέστε; Κι εκείνος απάντησε: έσύ τί έκανες έννιά μήνες στή μήτρα τής μάνας σου; Τίποτα. Ήσουν εκεί καί τρεφόσουν μέ τό μητρικό αίμα. Τό ίδιο κάνουμε κι έμεις. Είμαστε έδω καί τρεφόμεστε από τήν παρουσία του Άγιου Πνεύματος. Από τό σώμα καί τό Αίμα του Χριστού. Γιατί ή Έκκλησία είναι ή Μάνα πού μας τρέφει. Η φιλόστοργη Μάνα. Η πνευματική καρδιά απ' τήν όποία διαχέεται τό αίμα καί κρατιούνται ζωντανά τά παιδιά της.

Η Έκκλησία είναι σώμα. Δέν είναι κόμμα. Είμαστε μέλη. Δέν είμαστε όπαδοί. Σώμα ένα μέ κεφαλή τό Χριστό. Πονάει ένα μέλος καί πονάμε όλοι. Δοξάζεται ένα μέλος καί δοξαζόμεστε όλοι. Οικογένεια μία είναι ή Έκκλησία: Οί Ζώντες, – όσοι είμαστε μέσα στην Έκκλησία καί όσοι βογγάνε έξω απ' αυτήν... - Αυτοί πού έφυγαν..., οί άδελφοί μας οί Κεκοιμημένοι. Κι αυτοί πού ακόμα δέν ήρθαν... Οί άγέννητοι..., τά παιδιά τών παιδιών μας, τά δισέγγονα καί τά τρισέγγονα, όσοι θά μπούν στην Έκκλησία καί όσοι θά βογγάνε έξω απ' αυτήν. Οικογένεια μία. Γι' αυτό στην Έκκλησία δέν έορτάζουμε αλλά συνεορτάζουμε. Δέν νηστεύουμε αλλά συνηστεύουμε. Δέ στενάζουμε αλλά συστενάζουμε. Δέν προσευχόμεστε αλλά συμπροσευχόμεστε. Συλλειτουργούμε καί συλλειτουργούμαστε. Σώμα ένα είμαστε.

Οί γιαγιάδες μας τό ἤξεραν καλά αὐτό. Ἦξεραν ὅτι πρῶτα ἀνήκουμε στήν Ἐκκλησία καί μετά στόν ἑαυτό τους. Πρῶτα στήν Ἐκκλησία καί μετά στό σπίτι τους. Γι' αὐτό συμμετεῖχαν στίς ἀνάγκες της. Στό χτίσιμο τῆς Ἐκκλησίας, στό στρώσιμο, στόν ἔρανο, στίς νηστεῖες, στούς ἐσπερινούς, στά Μυστήρια, στή Λειτουργία. Οἱ παλιοί ἄνθρωποι ἤξεραν πῶς δέν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος, γιατί ἄλλος δρόμος βγάζει σέ ἄλλο τέρμα. Γνώριζαν ὅτι ἡ σωτηρία εἶναι μόνο μέσα στό Καράβι τοῦ Χριστοῦ πού, ὅσα κύματα καί ὅσες θύελλες κι ἂν τό χτυποῦν, δέν καταποντίζεται.

- Γέροντα, τά παιδιά μας κοιμοῦνται στήν Ἐκκλησία, μήπως νά μή τά φέρνουμε;

- Στό Καράβι νά εἶναι κι ἄς κοιμοῦνται, ἐπέμενε ὁ Γέροντας Πορφύριος.

Ἡ Ἐκκλησία, τό Σκάφος τοῦ Χριστοῦ!

Τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ!

Τό Στόμα τοῦ Χριστοῦ!

Ἡ Κιβωτός πού μπαίνει μέσα καί σώζεσαι!

Ἀλήθεια, ἔχουμε βαθιά καί ὀρθή γνώση τοῦ τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία;

Εἶναι μόνο γιά τίς Κυριακές καί τίς γιορτές ἢ μπολιάζει ὄλο τό βίο μας;

Εἶναι μόνο γιά ὀρισμένες ἡλικίες ἢ ἀγκαλιάζει ὄλο τόν ἄνθρωπο ἀπό τά πρῶτα μέχρι τά ἔσχατα;

Τί περιμένουμε ἀπ' Αὐτήν;

Τί θέλουμε νά μᾶς δώσει καί τί τῆς χρωστάμε;

Ἀναρωτηθήκαμε ποτέ τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία καί τί τῆς ὀφείλουμε;

Οί Πατέρες λένε πώς ή Έκκλησία είναι ένα μεγάλο Νοσοκομείο πού έφημερεύει σέ είκοσιτετράωρη βάση, έδω και δύο χιλιάδες χρόνια. Ένα Νοσοκομείο πού έφημερεύει για όλους. Για άσφαλισμένους και για ανασφάλιστους. Για πλούσιους και για άπορους. Για έπώννυμους και για άνώννυμους και περιθωριακούς άνθρωπους. Ένα μεγάλο Νοσοκομείο στό όποιο αντιμετώπιζεται κάθε νόσημα όσο βαθύ, όσο λοιμώδες και όσο θανατηφόρο κι άν είναι.

Ένα μεγάλο Νοσοκομείο στό όποιο μπαίνεις άρρωστος και βγαίνεις ύγιής, όπως ή αίμορροούσα. Μπαίνεις διώκτης και βγαίνεις Απόστολος, όπως ό Παύλος. Μπαίνεις άμαρτωλός και βγαίνεις άγιος, όπως ή άγία Μαρία ή Αίγυπτία. Μπαίνεις λύκος και βγαίνεις άρνί, όπως ό άγιος Μωϋσής ό Αιθίοπας.

Μπαίνεις πτώμα έν άποσυνθέσει και άνίστασαι τετραήμερος, όπως ό Λάζαρος! Γιατί στην Έκκλησία δέν ύπάρχει θάνατος. Δέν ύπάρχουν νεκροί. Η Έκκλησία είναι ή χώρα τών Ζώντων, όπου ύπάρχει Ζωή και περίσσεια Ζωής, δηλαδή ό Χριστός! ❖

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Κάποτε μέ ρώτησε ή μητέρα μου, διηγείται κάποιος, ποιο κατά τή γνώμη μου ήταν τό πιό σημαντικό μέρος στό σώμα μας.

Στήν αρχή νόμισα ότι βρήκα εύκολα τήν απάντηση και έτρεξα στή μητέρα μου όλο χαρά.

Είχα ανακαλύψει τή μαγεία και τήν όμορφιά τών ήχων και τής είπα “νομίζω πώς είναι τά αυτιά, μέ τά όποια ακούμε”.

Έκείνη μέ διόρθωσε:

“Όχι”, μου είπε, “υπάρχουν τόσο άνθρωποι πού δέν ακούνε, γιατί είναι κουφοί, γύρω μας”.

Συνέχισα νά σκέφτομαι τήν έρώτηση μεγαλώνοντας.

Όταν συνειδητοποίησα πόσο φοβερό δώρο είναι ή όραση και τί μεγάλες δυνατότητες έχει, έτρεξα στή μητέρα μου μάλλον σίγουρος αυτή τή φορά, και τής είπα, “μάλλον είναι τά μάτια μας πού βλέπουμε, τό σημαντικότερο μέρος στό σώμα μας”.

Μέ κοίταξε μέ αγάπη ή μητέρα μου, χάρηκε πού ασχολούμαι μέ τό έρώτημά της και κάνω και μεγάλη πρόοδο, αλλά και πάλι μέ διόρθωσε: “Όχι, δέν είναι τά μάτια. Χιλιάδες άνθρωποι στόν κόσμο μας είναι τυφλοί. Προσπάθησε ακόμα”.

Προσπάθησα κι άλλες φορές και ή μητέρα μου έβλεπε ότι ωριμάζω και προοδεύω, αλλά, όσες φορές κι αν επανήλθαμε στό θέμα αυτό, δέν κατάφερα νά βρω τή σωστή απάντηση.

Πέρυσι πέθανε ο παππούς μου.

“Όλοι μας πονέσαμε και κλάψαμε.

Άκόμα και ο πατέρας μου έκλαψε, και τό λέω αυτό γιατί άλλη μία φορά μόνο τόν είχα δει νά κλαίει στή ζωή μου.

Ξαφνικά άκούω τή μητέρα μου: “Ξέρεις ποιό είναι τό πίο σημαντικό μέρος στό σῶμα μας;” μέ ρώτησε τότε ή μητέρα μου κι έγώ παραξενεύτηκα, γιατί πάντα νόμιζα ότι ήταν ένα άστεϊο ανάμεσά μας και τίποτα παραπάνω. Μέ είδε πού παραξενεύτηκα και μέ πήρε κοντά της.

“Αυτό πού θά σου πῶ, άγόρι μου, είναι πολύ σημαντικό”, μου είπε, “και θέλω νά τό κρατήσεις μέσα στήν ψυχή σου. Λοιπόν, τό πίο σημαντικό μέρος στό σῶμα σου είναι ο ὤμος σου. Και δέν είναι γιατί κρατάει τό χέρι σου στή θέση του και μπορεϊ νά κινεϊται, αλλά γιατί μπορεϊ νά κρατήσσει τό κεφάλι ενός πονεμένου άγαπημένου σου τήν ὠρα πού κλαίει. “Όλοι μας θά χρειαστοῦμε έναν ὤμο νά γείρουμε και νά άκουμπήσουμε τήν ὠρα τής θλίψης και του πόνου, άγόρι μου. Σου εὔχομαι νά ἔχεις πάντα στή ζωή σου έναν τέτοιο ὤμο, γεμάτο παρηγοριά για κείνους πού θά κλάψουν και θά ἔχουν άνάγκη τόν ὤμο τής άγάπης σου για νά γείρουν. “Όταν θά τό ἔχεις καταλάβει αυτό πού σου λέω και θά συμφωνεϊς, τότε θά είναι σημάδι ότι ἔχεις μεγαλώσει άρκετά και ότι ζεϊς σωστά τή ζωή σου”. ❖

Πηγή:dkaravasil

ΑΝΕΧΟΜΕΝΟΙ ΑΛΛΗΛΩΝ ΕΝ ΑΓΑΠΗ

Γερόντισσας Χαριθέας

Μιά άπλή καλή κουβέντα πού θά ποῦμε στόν ἄλλο, μια **Σ**ύντομη προσευχή πού θά κάνουμε γιά τήν ψυχή του, εἶναι εὐπρόσδεκτα στόν Θεό καί ἀναπαύουν τόν συνάνθρωπό μας. Ὅλοι εἴμαστε ἀσθενεῖς καί εἶναι πολύ σημαντικό νά αισθάνεται ὁ ἄλλος ὅτι τόν ἀγαπᾶς, ὅτι τόν συμπαθεῖς.

Αὐτή ἡ σχέση μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους δείχνει καί τήν στάθμη τοῦ δοσίματός μας στόν Χριστό. Τό ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, πρέπει νά βρίσκεται στό κέντρο τῆς ζωῆς μας, γιατί, ἂν δέν ἀγαπήσουμε τούς ἀδελφούς μας πού τούς βλέπουμε καθημερινά, πού ζοῦμε καί μοιραζόμαστε τά πάντα, πῶς θά ἀγαπήσουμε τόν Χριστό: Μόνο μέσω τῆς ἀγάπης βρίσκει εὐκολα ὁ ἄνθρωπος τόν δρόμο πού ὁδηγεῖ στήν σωτηρία». ❖

ΑΠΛΕΣ ΙΕΡΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΥΕΙΣ

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Τὸ ἐργαλεῖο στὰ χέρια τοῦ καλοῦ γιατροῦ γίνεται μέσο
θεραπείας τοῦ ἀσθενῆ.

Εὐγνωμονοῦμε τὸ ἐργαλεῖο γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐγχείρησης;
Θά ἦταν ἀνόητο.

Ὁ ἱερέας, ὅπως καὶ ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἐν ἀγνοίᾳ ἢ ἐν γνώσει
του, μπορεῖ νὰ γίνεи τὸ ἐργαλεῖο τοῦ Θεοῦ γιὰ ἓνα ἢ πολλούς
ἀνθρώπους, ὅταν Ἐκεῖνος θὰ θελήσει-μέ τῆ θέλησή τους- νὰ
τούς θεραπεύσει, δηλαδή νὰ τούς σώσει.

Γιὰ νὰ βοηθήσεις αὐτόν πού θέλει νὰ σοῦ μιλήσει, πρέπει νὰ
τόν ἀκούσεις μέ τὴν καρδιά σου. Αὐτό σημαίνει ἔξοδο ἀπό
τίς ἔννοιες, τίς ἀντιλήψεις, τίς προκαταλήψεις, τίς νευρώσεις, τίς
ἀρετές σου. Δηλαδή ἔξοδο ἀπό τὸν ἑαυτό σου καὶ κάθοδο στὸν
Ἄδη τοῦ ἀδελφοῦ.

Ἡ κάθοδος αὐτὴ εἶναι μαρτύριο... Ὅμως εἶναι σωστικό! Γιατί
«σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου καὶ καλύψει πλῆθος ἀμαρτιῶν» (Ἰακ.
5,20).

Γι' αὐτό, μετὰ ἀπὸ τέτοια «ἀκρόαση» ὁ ἄνθρωπος ξαλαφρώνει.
«Φορτώνει» τὸ βάρος τοῦ εἶναι του. Ὡστόσο, γιὰ νὰ μὴν
εἶναι «κατ' ἄνθρωπον» ἢ ἀκρόαση, χρειάζεται τὰ ὅποια βάρη
τῶν ἀνθρώπων νὰ τὰ ἐναποθέσουμε στὰ πόδια τοῦ Ἐσταυρω-
μένου, τοῦ μόνου πού «αἶρει τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου»,
γι' αὐτό καὶ τοῦ Μοναδικοῦ Σωτήρα.